

NEFESLER TUTULDU HEYECAN DORUKTA!

Kitabın sahibi

..... :)

SEVGİLERİMLE
VAROL...

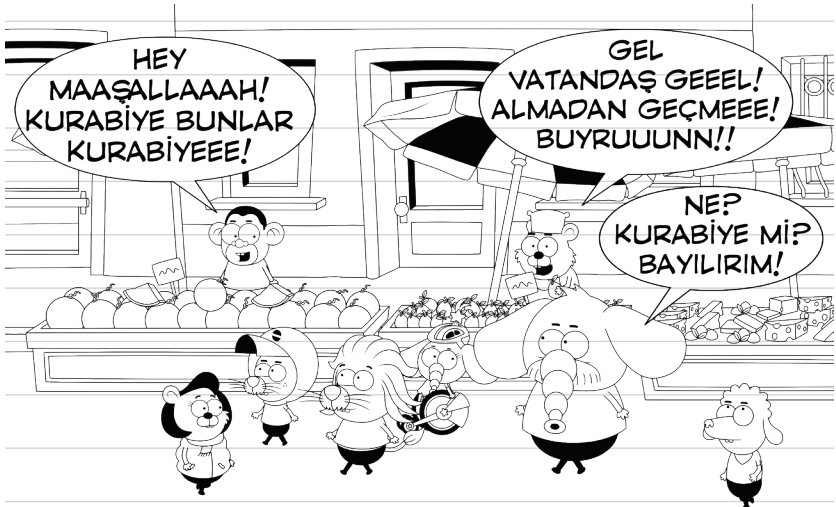
ÜZGÜN PATATES!

Buzdolabı tam takır kuru bakırdı. Evde yiyecek kalmamıştı. Büyük ihtimalle buzdolabını boşaltan Necati Ağabey'di. Pazara gitmekten başka bir seçenek yoktu.

Neden Necati Ağabey'i de yanımıza aldık?! Hâlâ düşünüyorum. Pazar her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü. Pazarcular ürünlerini satmak için çılgın gibi bağıryorlardı.

Bir tanesi çok bağıyor diye annesinden azar bile işitti.
“Hop! Bağıрма bakayım anneye. Ben sana böyle mi öğrettim?”

Zavallı pazarcı annesinin bu sözü üzerine fısıldayarak
“Eğer almak isteyen olursa tanesi on lira, teşekkürler.” diye
satış yapmaya çalıştı.

Patateslerin olduğu tezgâhta bir patates aynı pazarcılar gibi bağıryordu: “Tatlıyım ben tatlı! Tatlı patatesiim. Herkes bana baksıın!”

Böylece herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştı. En fazla da Necati Ağabey'in.

Tatlı lafını duyunca hemen tezgâha yanaştı. Bildiği tüm tatlıları saydı.

“Sütlaç mısın? Kazandibi mi? Yoksa sen revani misin? Aaa aşure de olabilir...”

Bunların hiçbiri değildi. Sadece tatlı patatesti.

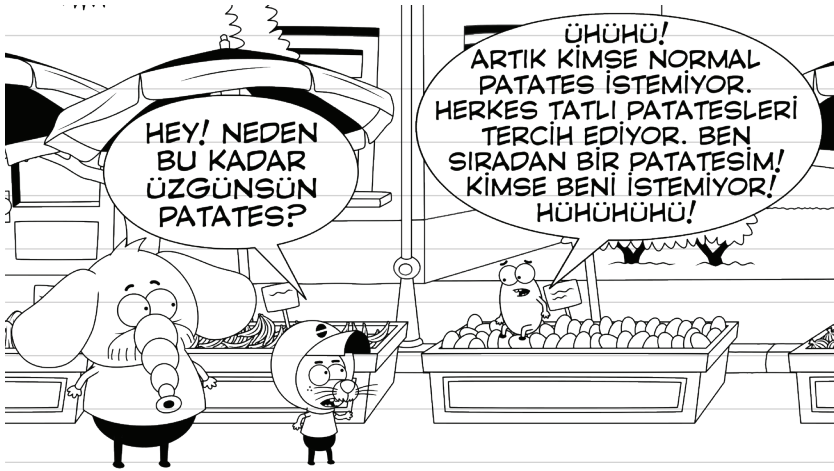

Necati Ağabey, tatlı patates tarçınlı mı yoksa tarçınsız mı yenir diye düşünürken, arkalardan bir ağlama sesi duyuldu. Ses başka bir patatesten geliyordu.

Şakir, patatesin yanına yaklaşmış ona sordu, “Neden bu kadar üzgünsün?” Patates, gözyaşları içinde hıçkırarak cevap verdi:

“Artık kimse normal patates istemiyor. Herkes tatlı patatesleri tercih ediyor. Ben sıradan bir patatesim, kimse beni istemiyor.”

Kendisine, endişe etmemesi gerektiğini, benim normal patatesleri daha çok sevdiğimi söyledim.

O sırada Necati Ağabey araya girip “Üzülme kardeş, senin de haşlaman, kızartman hatta kumpirin çok güzel oluyor. Bir de üstüne tereyağı ve kaşar offfff.”